

# PARSHA FROM THE SOURCE פרשה ממקורה

18 Av 5786

פרשת עקב תשפ"ו

In this week's parasha we encounter the Torah obligation of *Birkat Ha-mazon*. The Biblical obligation requires that we recite only the first three blessings. However, Chazal added a fourth Bracha called—“*ha-tov ve-ha-meitiv*”—in response to the burial of the victims of Beitar to acknowledge that the slain were granted burial and that their bodies miraculously did not decompose. What was so significant about this moment that it became a permanent expression of gratitude in *Birkat-Hamazon* and how does this historical event connect so deeply to the act of thanking God after we eat?

## Ba'al Haturim Devarim 8:10

Germany, 13 c.

“And you shall eat and be satisfied”—and immediately following it is written, “lest you forget Hashem.” From here we learn that one must recall the day of death in Birkat Ha-mazon; therefore, they instituted the blessing *Ha-tov ve-ha-meitiv* regarding those slain in Beitar, who were granted burial (Berakhot 48b).

## בעל הטורים דברים ח:י

יעקב בן אשר

ואכלת ושבעת וסמך ליה פן תשכח. שצריך להזכיר יום המיתה בברכת המזון ולכך תקנו הטוב והמיטיב על הרוגי ביתר שנתנו לקבורה (ברכות מח ב):

The Ba'al Haturim teaches that the Torah's warning of “lest you forget Hashem” after eating includes a call to remember human mortality even at a moment of physical satisfaction. Therefore, Chazal instituted *Ha-tov ve-ha-meitiv*—recalling the burial of the victims of Beitar—to weave awareness of death and divine kindness into our daily gratitude.

## Meshech Chochma Devarim Perek 10:8

Latvia, 20 c.

For all of Birkat Ha-mazon was instituted over the building of the nation, which was formed step by step through the guiding hand of Divine providence. This was expressed through specific providence with the manna in the wilderness...However, “*Ha-tov ve-ha-meitiv*” was instituted for the continued existence of the nation in its festivals, as it endures in exile for two thousand years—remaining alive in its spirit, splendor, and glory, and “*no weapon formed against it shall succeed*.” After the destruction, it was thought that its continued existence was impossible, that it would be destroyed and wander like the gypsies without dignity, especially after they saw that Beitar was not saved through the kingdom of Bar Kokhba, in whom even the greatest sages had erred. Yet when they saw that a certain merciful king arose and decreed that they be given burial, as stated in the Jerusalem Talmud (Ta'anit), they understood that Israel is like a lone sheep among seventy wolves, and through God's kindness—working even through compassionate kings—it would renew its strength and increase in wisdom. When the waves of the sea roar to overwhelm them, a *chur* comes and calms them through rulers and counselors of the land whose hearts are in the hand of God, filled with kindness. Therefore, they instituted “*Ha-tov ve-ha-meitiv*” for the enduring existence of the nation.

## משך חכמה דברים פרק י:ח

מאיר שמחה הכהן

דכל ברכת המזון נתקנה על בנין האומה אשר נבנית ציבחר ציבחר באצבע ההשגחה, וזה בהשגחה פרטית במן במדבר, ונזכרכו נפשותם כל ארבעים שנה, ולמדו מושכלות אלקים... אמנם “הטוב והמיטיב” תקנו על קיום האומה הבודדת במועדיה להיות הולכת בגולה זה אלפיים שנה, והיא קיימת ברוחה ובהודה ותפארתה, ו”כל כלי יצר עליה לא יצלח” (ע”פ ישעיה נד, יז). והנה אחר החורבן חשבו כי קיומה בלתי אפשרי, ועתידה לכלות ולנודד כהצוענים בלא תפארת אדם, כאשר ראו כי בביתר לא נושעו על ידי מלכות בן כוכבא, שגדולי עולם היו מוטעים בו. אמנם כאשר ראו כי עמד מלך חסד אחד, ונגזר עליהם קבורה, כדאמרו ירושלמי תענית, הבינו כי ישראל שה אחד בין שבעים זאבים, ובחסד ה' על ידי מלכי חסד יחליף כח ויוסיף דעת, וכאשר יהמין גלי ים לשוטפם יבוא הרוח וישקיטם על ידי מושלי ויועצי ארץ אשר לבבם ביד ה' המלאה חסד. לכן תקנו “הטוב והמיטיב” על קיום האומה.

The Meshech Chochma explains that while the first blessings of *Birkat Ha-mazon* reflect God's providence in building Israel as a nation—through the manna, the Land, and the Temple—the blessing of *Ha-tov ve-ha-meitiv* was instituted to mark the nation's miraculous survival even after destruction and exile. The burial of the victims of Beitar revealed that, despite appearances of total collapse, God continues to sustain Israel through hidden acts of kindness, ensuring its enduring existence against all odds.

## Ein Aya on Brachot Daf 48

Israel, 20 c.

So that one's heart should not fall within him from what his eyes see without recognizing the exalted spirit of life that resides within this wondrous nation that God chose to be a light unto the world. One might despair of personal distinction, fearing that with the collapse of all national foundations, the unique national identity would also be lost, and then there would be nothing upon which the highest collective hope could rest. Therefore, they instituted in Yavneh *Ha-tov ve-ha-meitiv* corresponding to the slain of Beitar, as an enduring sign for all generations: for through the fall of Beitar, the horn of Israel was, for the time, cut down.

Yet the form of the slain was preserved—not only did they not decompose and lose their form, but they did not even emit decay—serving as a sign that even if we appear stripped of life by the sword of the enemy that has struck at holiness, a wondrous life-force remains within us, preserving our essential form. From this we are assured of the most exalted destiny—the destiny of the collective—that even if it is very distant, it will ultimately come in its time. This is akin to the manifestation of divine might that preserves those who lie in the dust until the time of the end, when they will return to life; so too will all the greatest glory return to our people at the end of days.

This is "*Ha-tov*"—that they did not decay—because even the harshest exile and destruction cannot nullify our essential identity. And not only that, but it cannot harm the universal good that is destined to come through us, to benefit all. And "*Ha-meitiv*"—that they were granted burial—until the end of days, when they will arise to their lofty destiny. Thus, everything points to the great principle: that the bond of holiness and the exaltedness of spirit, which ought to reside in the feelings of every Jew when sitting at his table, is not confused at all by the sorrow of exile and its terrifying appearance. Rather, the light of truth shines clearly, showing that our righteousness will go forth like brightness and our salvation like a burning torch—serving as a sign and testimony to our ultimate, elevated purpose.

## עין איה על ברכות מח

רב אברהם יצחק הכהן קוק

שלא יפול לבבו עלי ממראה עיניו מנפילת הגלות, באין הכרה לרוח החיים הנשגב הנתון בכלל העם הנפלא אשר בחר בו ד' להיות לאור עולם, ויתיאש מההצטיינות הפרטית מיראתו שע"י ביטול כל היסודות הלאומיים תפסד ג"כ הצורה הלאומית הפרטית, ואז אין עוד על מה לחול התקוה הכללית היותר רוממה. ע"כ תקנו ביבנה הטוב והמטיב כנגד הרוגי ביתר שהוא סימן לדורות, כי ע"י נפילת ביתר נגדעה קרן ישראל לשעתה. והנה נשמרה צורת ההרוגים עד שלא די שלא הרקיבו לאבד צורתם אלא שגם לא הסריחו, להיות לאות שגם אם הננו חשובים כנטולי כח החיים מחרב האויב שהרע בקודש, שמור בנו כח חיים נפלא לשמור צורתנו העצמית, וממילא אנו בטוחים על התעודה היותר רוממה שהיא תעודת הכלל, שאם רחוקה היא מאד בא תבא בזמנה. וזאת היא דוגמת הגבורה המורה על שמירת ישיני עפר עד עת קץ שישונו לתחיה, כן תשוב כל הגדולה היותר נשגבה אל עמנו באחרית הימים. וזהו הטוב לעצמינו שלא הסריחו, כי לא תשיג יד הגלות וההריסה היותר נוראה לבטל צורתנו העצמית. ולא זו בלבד כי גם לא תגע ג"כ באושר הכללי השמור לעולם כולו מידינו להיות מטיבים לזולתנו. והמטיב שנתנו לקבורה, עד עת קץ שיעמדו לגורלם הנשגב. ע"כ הכל הולך אל הכלל הגדול שקשר הקדושה ורוממות הנפש שראוי להמצא ברגשי לב כל אדם מישראל בבאו לשבת על שולחנו, אין עצב הגלות ומראה האיום מערבב כלל את אור האמת, שמראה בעליל שיצא כנגה צדיקנו וישועתינו כלפיד יבער, ולאות ומופת מגמתנו העליונה.

Rav Kook explains that *Ha-tov ve-ha-meitiv* was instituted to prevent despair in exile by affirming that, despite apparent national collapse, Israel's inner spiritual vitality and identity remain intact. The miracle of the Beitar victims—whose bodies neither decayed nor were denied burial—serves as a lasting sign that both Israel's ultimate redemption and its universal mission will endure and ultimately be fulfilled.

### Questions for Reflection:

1. How can the idea that Israel's inner spiritual identity remains intact—even in exile and apparent collapse—impact the way we view our own personal struggles and moments of uncertainty?
2. How does the blessing of *Ha-tov ve-ha-meitiv* challenge the way we interpret moments of darkness—can we recognize hidden expressions of divine kindness even within tragedy?

is generously sponsored by the members of KJBS פרשה ממקורה

CHICAGO CERTIFICATE COHORT  
**YU MASTER'S  
IN BIOETHICS  
& JEWISH LAW**  
IN PARTNERSHIP WITH THE YU TORAH MITZION KOLLEL OF CHICAGO

Halakhic Foundations for Real-World Medical Ethics

- ▶ Expert Faculty in Torah and Medicine
- ▶ Case-Based, Practical Curriculum, CME credit available
- ▶ Evening Classes, Part-Time Online Format
- ▶ Master's and Certificate Tracks

**Now accepting applications!**  
Learn more at [yu.edu/riets/halacha](http://yu.edu/riets/halacha)

**SPECIAL GUEST FACULTY MEMBER**  
**RABBI REUVEN BRAND**  
Rabbi Reuven Brand is the founding Rosh Kollel of the Yeshiva University Torah Mithav Kollel of Chicago and Dean of the Midwest Center for Jewish Learning. He has received the National Jewish Leadership Initiative Fellowship and is a noted teacher, scholar and communal leader.

**FACULTY MEMBER**  
**RABBI KALMAN LAUFER**  
Rabbi Kalman Laufer is Director of Graduate Studies, Professor of Jewish Law and Ethics at the Beth Chai of America. An expert in Halakha, Business Ethics, and Finance, he holds degrees in Finance, Accounting, and Economics and serves on the American Hospital Association's Ethics Review Committee.

ישיבת תומכי תמימים  
Rabbi Isaac Elchanan Theological Seminary  
An Affiliate of Yeshiva University

תורה מיתון

QR CODE